

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně **Vinospol, spol. s r. o.**, se sídlem Mutěnice, Údolní 1076, zastoupené JUDr. Petrem Polednem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Maiselova 38/15, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci**, se sídlem Brno, Květná 504/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2020, č. j. 30 A 152/2018-464,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Inspektorka Státní zemědělské a potravinářské inspekce vydala dne 19. 7. 2018 postupem podle § 5 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, opatření č. P946-71395/18/D, kterým uložila žalobkyni v termínu do 3. 8. 2018 oslovit všechny své odběratele a zajistit stažení všech v opatření uvedených nevyhovujících vín a v případě jejich stažení pak jejich ponechání na kontrolované provozovně; dále žalobkyni zakázala uvádět tato vína do oběhu, vracet dodavateli nebo stáčet a podobně. Toto opatření bylo odůvodněno tím, že podle výsledků laboratorních zkoušek byla uvedená vína falšována přídatkem syntetického aromatu. K závěru o falšování vína dospěla inspekce na základě laboratorní zkoušky, při níž byla použita metoda „*Stanovení*

gama-laktonů pro odhalování falšování vína přidavkem syntetického aroma chirální plynovou chromatografií s MS detekcí“, kód SZPI V138, metoda SZPI 4821 (dále jen „Metoda“). Odvolání žalobkyně proti tomuto opatření žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 31. 7. 2018, č. j. SZPI/AB752-86/2018, a napadené opatření potvrdila. Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Brně shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobkyni se dle jeho názoru nepodařilo věrohodně zpochybnit validitu použité Metody (na tomto argumentu stálo *ratio* žalobní argumentace).

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatelka namítá, že krajský soud prováděl dokazování listinou (popis Metody poskytnutý stěžovateli žalovanou v roce 2020), v níž byl popis metody částečně znečitelněn. Soud se proto při popisu principu metody spoléhal výlučně na skutková tvrzení žalované (plynouce zejména z vyjádření k žalobě), aniž se s Metodou v plném rozsahu seznámil. Napadený rozsudek je už jen z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. Podle stěžovatelky je irelevantní, že jí žalovaná nejpozději v dubnu 2018 zpřístupnila základní východiska metody a závěry z nich vyvozované. Krajský soud přehlíží, že s účinností od 1. 5. 2018 došlo k podstatné změně Metody, aniž se jakkoli změnila úroveň souvisejícího vědeckého poznání. Stěžovatelka k původnímu znění Metody, částečně znečitelněnému, získala přístup až v prosinci 2020, a to na základě žádosti o poskytnutí informací. Rovněž závěr krajského soudu, že laboratoř provádí interpretaci výsledků sama pouze v jednoduchých případech, nevychází z dokazování a jedná se pouze o převzaté ústní vyjádření zástupce žalované při jednání. Za neprokázaný je nutno považovat i závěr soudu, podle kterého je interní dokumentace úřadu s popisem znaků pro interpretaci výsledků zkoušky zájemcům k dispozici. Není zřejmé, z jakých důkazů soud dovodil, že Metoda je využívána rovněž v Německu. Soud se rovněž nedostatečně a nepřezkoumatelně vypořádal s žalobními námitkami ohledně rozporů protokolů o zkoušce s požadavky stanovenými normou ČSN.

[4] Krajský soud podle stěžovatelky nekriticky a bez dokazování přejal závěry žalované opírající se o odborné práce, které se však vůbec nezabývají chirálními poměry γ -laktonů, a nesprávně přenesl důkazní břemeno na stěžovatelku. Je přitom úkolem žalované prokázat, že metoda je *lege artis*. Krajský soud navíc popisoval okruh vzorků, které označil jako sledované, aniž je blíže specifikoval. Jiné části rozsudku stěžovatelka považuje za nesrozumitelné, případně tvrdí, že krajský soud převrací význam skutkových tvrzení stran. Nepřezkoumatelný je i skutkový závěr soudu, podle kterého byla metoda „*Průkaz a stanovení aromatických látek v nápojích pomocí GC/MS (screening aromat); Analyt. gama-laktony*“, použitá při revizních testech, akreditována podle normy DIN EN ISO/IEC 17025:2005, neboť k tomu soud neprovedl dokazování.

[5] Stěžovatelka nesouhlasí ani s tvrzením krajského soudu, že se mohla závěru o falšování vína účinně bránit tím, že by si opatřila kontrolní rozbor vzorků z jiných laboratoří. Krajský soud stěžovatelce současně přičítá k tíži, že laboratoř, jejíchž služeb využila, není akreditována pro provádění zkoušek touto metodou. Proto krajský soud nepřihlédl k navrženému důkazu - výsledkům rozboru provedeného španělskou laboratoří.

pokračování

[6] Dále se stěžovatelka vyjádřila k možnostem použití Metody na území Evropské unie. Uvedla, že podle čl. 15 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí (dále jen „nařízení č. 606/2009“), Komise zveřejňuje seznam a popis analytických metod, které se použijí na kontrolu mezních hodnot a požadavků stanovených v právních předpisech Evropské unie pro produkci vinařských produktů. Evropská komise na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009 zveřejnila Sdělení č. 2010/C 43/01 - Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 (dále jen „sdělení“). Metoda přitom v seznamu metod zveřejněných v citovaném sdělení uvedena není. Nesmí být proto použita ke kontrole mezních hodnot a požadavků stanovených v právních předpisech Evropské unie pro produkci vinařských výrobků. Argumentace krajského soudu, podle které si jednotlivé státy vyhrazují právo využít pro kontrolu enologických postupů pro výrobu vína i jiné metody (s cílem zachovat flexibilitu kontrolních metod pro předcházení klamání spotřebitele), a proto je možné využít i tuto Metodu, je podle stěžovatelky nesprávná. Česká republika takovou výhradu nevznesla a k existenci výhrady Spolkové republiky Německo krajský soud neprovedl důkaz.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí ani s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 10. 6. 2020, č. j. 2 As 291/2019 – 32 (ve věci stěžovatelkou tvrzeného nezákonného zásahu žalované, vycházející ze stejného skutkového a právního základu jako ve věci nyní projednávané – pozn. NSS), podle kterého nelze sdělení použít na provádění laboratorních zkoušek, na jejichž základě bylo vydáno opatření ve věci stěžovatelky. Nejvyšší správní soud uvedený právní názor vyslovil i přesto, že sdělení bylo v době vydání opatření i v době provádění kontrolní činnosti platné a účinné, a navzdory tomu, že ve vymezené době byl stále účinný čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009, z něž sdělení vychází. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, zda sdělení bylo v době od 1. 1. 2014 do 7. 12. 2019 použitelné, a zda obsahuje úplný seznam a popis analytických metod, které se použijí na kontrolu mezních hodnot a požadavků stanovených v unijních právních předpisech pro produkci vinařských produktů.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že unesla své důkazní břemeno a v průběhu řízení předložila dostatečné důkazy o relevanci použité Metody. Tyto důkazy se stěžovatelce nepodařilo vyvrátit. Žalovaná dokládá po celou dobu sporu důkazy, že ve vínech stěžovatelky nalezla tři individuální aroma uvedená v příloze č. I nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1334/2008, o látkách určených k aromatizaci a některých složkách potravin vyznačujících se aromatem pro použití v potravinách nebo na jejich povrchu a o změně nařízení Rady (EHS) č. 1601/91, nařízení (ES) č. 2232/96 a č. 110/2008 a směrnice 2000/13/ES. K rozsahu zpřístupnění obsahu Metody uvedla, že se znečitelněné údaje týkají technických detailů Metody, nikoliv její interpretace, jejíž základy byly stěžovatelce známy od dubna 2018. Změna Metody, provedená v květnu 2018, neměla na posouzení vzorků stěžovatelky žádný dopad. Metoda byla pro daný účel laboratoří validována a následně zařazena do rozsahu udělené akreditace, čímž byl splněn požadavek unijní legislativy. Možnost použití metody podpořilo také písemné stanovisko Generálního ředitelství pro zemědělství

a rozvoj venkova (Directorate-General for Agriculture and Rural Development), které je součástí spisu. Žalovaná zdůraznila, že princip, který Metoda využívá, není nový ani jedinečný. Z rozhodovacího principu uvedeného v metodě vyplývá, že pouhé nalezení koncentrace látky (β -laktonu), která je vyšší než limit kvantifikace metody, není nikdy samostatně posuzováno jako průkaz nalezení přídavku syntetického aromatu bez kombinace s dalšími kritérii. Tímto průkazem je až kombinace nalezení dvou nebo více ze sledovaných látek (β -laktonů) nad mezí kvantifikace a v racemickém (vyrovnaném) poměru jejich R- a S- forem. Žalovaná dále odkázala na odbornou literaturu, která je důkazem o souladu použití metody s vědeckým poznáním, a shrnula její závěry.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelný rozsudek nenabízí prostor pro věcné vypořádání kasačních námitek. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat zejména takové rozhodnutí soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je dána tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, případně pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Nyní přezkoumávaný rozsudek těmito deficity netrpí, neboť je srozumitelný a řádně a podrobně odůvodněný.

[12] Stěžovatelka vedla spor v dané věci rovněž v linii ochrany před nezákonným zásahem žalované, který spatřovala v tom, že žalovaná v roce 2018 zveřejnila na internetových stránkách „www.potravinynaprawyri.cz“ informace, že konkrétní vína distribuovaná stěžovatelkou (včetně vín, jichž se týkají i rozhodnutí vydaná ve věci nyní projednávané) jsou falšována přídavkem syntetického aromatu. Kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla tato žaloba zamítnuta, Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 9. 11. 2021, č. j. 2 As 372/2020-37. Učinil tak poté, co v předchozím zrušujícím rozsudku zavázal krajský soud, aby se zabýval také námitkami týkajícími se správnosti kontrolních zjištění žalované, zejména pak vědeckou platností použité Metody, neboť argumentace stěžovatelky v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu byla rovněž vystavěna na zpochybnění použitelnosti Metody, užití pro zjištění výsledků provedených rozborů. Vzhledem

pokračování

k tomu, že se řada kasačních námitek v nyní projednávané věci překrývá s těmi, na něž Nejvyšší správní soud již odpověděl v rozsudku č. j. 2 As 372/2020-37, bude tento soud ze závěrů citovaného rozsudku vycházet i nyní, neboť nenalézá důvody, pro které by se od nich měl odchýlit. Obdobným způsobem ostatně Nejvyšší správní soud postupoval i ve dvou dalších skutkově i právně prakticky identických věcech, kdy byla předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zákazu distribuce vín uloženého stěžovatelce ze stejných důvodů, jako v nyní projednávané věci; Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 2. 12. 2021, č. j. 1 As 505/2020-55, a ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 As 409/2020-59, zamítl kasační stížnosti stěžovatelky proti zamítavým rozsudkům krajského soudu, přičemž i zde vycházel ze závěrů vyslovených již v jeho rozsudku č. j. 2 As 372/2020-37

[13] Nejvyšší správní soud především nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, podle kterého krajský soud nerespektoval pravidla rozložení důkazního břemene mezi stranami. Krajský soud zcela jednoznačně vycházel z premisy, že důkazní břemeno ohledně vědecké podloženosti Metody tíží žalovanou (viz body 39 a 47 odůvodnění napadeného rozsudku). Dospěl k závěru, že se žalované podařilo přesvědčivě prokázat, že použití Metody je v souladu se stavem vědeckého poznání v dané oblasti, přičemž tento závěr srozumitelně odůvodnil s odkazem na obsah vědeckých článků předložených žalovanou (viz body 40 až 42 odůvodnění). Současně vyložil, proč jej argumentace stěžovatelky nepřesvědčila o opaku (srov. bod 43 odůvodnění). Nepodařilo-li se tedy stěžovatelce zpochybnit soudem akceptované vysvětlení žalované o souladu užití Metody se stavem vědeckého poznání, nelze z toho dovozovat nepřipustné obrácení důkazního břemene na stěžovatelku.

[14] Přisvědčit nelze ani výtkám nekritického přejímání argumentace žalované ze strany krajského soudu. Nejprve je vhodné připomenout, že podle ustálené judikatury tohoto soudu není nepřipustné, aby krajský soud se souhlasným dovětkem odkázal na konkrétní pasáž odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, pokud se ztotožní se zde uvedeným hodnocením správního orgánu (viz například rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Z hlediska posuzované věci je přitom podstatné, že krajský soud stěžovatelce na žalobní námitky v odůvodnění napadeného rozsudku konkrétně odpověděl, a neomezil se jen na paušalizovaný odkaz na odůvodnění správního rozhodnutí.

[15] Krajský soud si byl namítané nekompletnosti popisu Metody předložené žalovanou vědom a vypořádání této námítky věnoval body 54 až 58 odůvodnění svého rozsudku. Zde srozumitelným způsobem identifikoval a popsal základní teorii, na níž je metoda postavena. Také vysvětlil, že došlo-li v průběhu roku 2018 ke změně Metody, jedná se o zpřísnění interpretace zjištěných hodnot ve prospěch posuzovaných subjektů, a že závěr o přídavku syntetického aromatu žalovaná činí jen v případech, kdy zjištěný racemický poměr skutečně nemůže být výsledkem přirozeného zrání hroznů, jsou-li současně zjištěny i další nestandardní okolnosti v podobě výskytu všech tří sledovaných gama-laktonů a ve vyšší míře (bod 58 odůvodnění). Ke zcela stejným závěrům, opírajícím se o stejná východiska, přitom dospěl i v řízení o žalobě stěžovatelky proti (tvrzenému) nezákonnému zásahu žalované (viz bod [12] výše), přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 372/2020-37 tyto závěry plně akceptoval, když uvedl, že krajský soud „*přesvědčivým způsobem popsal základní teorii, na níž je Metoda postavena [...] Stěžovatelce byl pro účely spravedlivého procesu poskytnut dostatečně informativní popis Metody, na jehož*

základě mohla uplatnit [...] námitky zpochybňující její vědeckou validitu. Otázka, zda stěžovatelce má být poskytnuta Metoda v celé své šíři, není relevantní pro řízení o stěžovatelčině zásahové žalobě, nýbrž je předmětem její žádosti o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud nemá důvod se jakkoli odchýlit od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 2 As 372/2020-37 a v podrobnostech odkazuje, zejména na bod [37] odůvodnění tohoto rozsudku, kde je o této otázce pojednáno podrobně.

[16] Rozporuje-li stěžovatelka dále závěry krajského soudu týkající se jejich možností bránit se závěru o falšování vína mj. opatřením kontrolního rozboru vzorků z jiných laboratoří, lze ji dokázat na odst. 52 a 57 odůvodnění napadeného rozsudku, kde krajský soud vyložil, proč rozbor provedený španělskou laboratoří, který si stěžovatelka zajistila, nepovažoval za relevantní. Krajský soud upozornil, že španělská laboratoř, na rozdíl od laboratoře žalované či německé laboratoře, nebyla akreditována pro provádění příslušných zkoušek a jí uvedené informace byly výslovně označeny jako toliko informativní. Současně pak krajský soud upozornil, že i testy provedené španělskou laboratoří dospěly k obdobným výsledkům, pokud jde o přítomnost všech tří sledovaných látek (dekalaktonů) a o téměř racemických poměrech R:S enantiomerů; rozdíl spočíval pouze v interpretaci těchto zjištění, kdy španělská laboratoř nemohla jednoznačně potvrdit, že posuzované vzorky vína obsahují přidané syntetické aroma. Krajský soud přitom v odst. 57 odůvodnění rozsudku přiléhavě uvedl, že spor je fakticky veden jen o interpretaci přítomnosti těchto látek (tj. zda mohly ve víně vzniknout čistě přirozenými fyzikálními procesy), přičemž žalovaná tuto část analýzy podepřela dostatečnými vědeckými poznatky, které stěžovatelka nebyla schopna vyvrátit. S těmito závěry se kasační soud ztotožňuje.

[17] Ve vztahu k akreditaci metody, kterou použil Zemský úřad pro kontrolu potravin (*Landesuntersuchungsamt Rheinland-Pfalz*), vyšel krajský soud z obsahu soudního spisu (č. l. 232 a další). Informace o akreditaci německé laboratoře (dle normy DIN EN ISO/IEC 17025:2005) plyne z přílohy k doplnění vyjádření žalované – posudku (revizní analýzy) německé laboratoře. Krajský soud k tomu uvedl, že důkaz těmito listinami provedl již v souvisejícím řízení sp. zn. 30 A 151/2018, považoval proto za nadbytečné provádět tyto důkazy znovu a na takto provedený důkaz jen odkázal (viz odst. 29 odůvodnění napadeného rozsudku). Správnost tohoto skutkového závěru opět plně aproboval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 372/2020-37 (odst. 41). Závěr, že ze srovnání popisu východisek metody a z obsahu jednotlivých protokolů o revizních analýzách vyplývá, že jak metoda užitá žalovanou, tak německou laboratoří užitá kontrolní metoda fungují na shodném principu a byly akreditovány podle shodné normy, tedy ob stojí.

[18] Stěžovatelka dále nepovažuje za prokázané ani tvrzení, že laboratoř žalované sama provádí interpretaci výsledků pouze „v jednoduchých případech.“ Nevysvětlila však, jak by případné vyvrácení tohoto tvrzení žalované mohlo ovlivnit skutkové posouzení věci. Nic na tom nemění fakt, že ani krajský soud blíže nevysvětlil, proč tento skutkový závěr vyslovil, neboť z ničeho neplyne, že by jej pro potřeby zjištění skutkového stavu věci použil.

pokračování

[19] Dále je třeba uvést, že zmiňuje-li krajský soud „sledované vzorky“, má tím na mysli vzorky odebrané při kontrole, o nichž jsou ve správním spisu založeny záznamy spolu s protokoly a doklady o provedených kontrolních úkonech. Za účelem vysvětlení významu znaků, které jsou uvedeny v protokolu o zkoušce, krajský soud přílehavě odkázal na vyjádření žalované, podle níž jsou znaky za lomítkem (např. „N/F“) interními rozlišovacími znaky, které jsou popsány v interní dokumentaci. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaná uvedla, že znak „N/F“ značí falšování.

[20] Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud fakticky nevypořádal její námitku nedostatečného vypořádání argumentace týkající se rozporů protokolů o laboratorní zkoušce s požadavky stanovenými normou ČSN EN ISO/IEC 17025-2005 žalovanou, nelze jí přisvědčit. Je sice pravdou, že krajský soud pouze uvedl, že se ztotožňuje s argumenty žalované, uvedenými v konkrétní pasáži jejího vyjádření k žalobě, nelze ovšem přehlédnout, že tuto pasáž nejprve podrobně zrekapituloval. Jak již bylo uvedeno výše (odst. [14]), soudu principiálně nebrání odkázat na přílehavě vyjádřený právní názor protistrany, pokud se s ním plně ztotožňuje. Postup krajského soudu tedy nelze považovat za *per se* nepřípustný, vyvolávající nepřezkoumatelnost jeho rozsudku; konkrétní věcné výhrady proti soudem aprobovanému názoru žalované stěžovatelka nevznáší.

[21] Otázkou povolenosti Metody a povahou sdělení se Nejvyšší správní soud zabýval již rozsudku ze dne 10. 6. 2020, č. j. 2 As 291/2019 – 32, kterým zrušil první rozsudek krajského soudu ve věci zásahové žaloby stěžovatelky (viz odst. [12] výše). Dovodil, že sdělení není prováděcím aktem podle čl. 80 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále jen „nařízení č. 1308/2013“). Sdělení odvozuje svou existenci od čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009 a odkazuje jako na svůj právní základ na nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“, dále jen „nařízení č. 1234/2007“).

[22] Nejvyšší správní soud dovodil z obou výše popsaných odkazů, které sdělení obsahuje, že první z nich (odkaz na čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009) slouží k ozřejmění právního základu pro publikaci seznamu právě formou sdělení v Úředním věstníku Evropské unie, zatímco druhý odkaz (na čl. 120g první pododstavec nařízení č. 1234/2007) je odkazem na právní základ stanovování metod jako takový. Posledně uvedený právní základ stanovování metod je přitom podle Nejvyššího správního soudu rozhodující. Prvně uvedené nařízení č. 606/2009 bylo účinné v době provádění kontrolní činnosti žalované u stěžovatelky. Nařízení č. 1234/2007 však bylo s účinností ke dni 1. 1. 2014 zrušeno a nahrazeno nařízením č. 1308/2013. Proto je třeba posuzovat právní základ stanovování povolených analytických metod podle nařízení č. 1308/2013. Jako takový základ dále nemohlo sloužit neúčinné nařízení č. 1234/2007, na jehož podkladě bylo sdělení vydáno. Nejvyšší správní soud proto dovodil, že sdělení zveřejněné v části „C“ Úředního věstníku EU ještě před účinností nařízení č. 1308/2013 jednak nemůže dosahovat kvality prováděcího aktu předvídaného čl. 80 odst. 5 tohoto nařízení, a nadto bylo vydáno na základě odlišné právní koncepce stanovování povolených analytických metod, která není zcela kompatibilní s koncepcí založenou předchozím nařízením č. 1234/2007. Určení

povolených metod se proto ponechává na národních právních úpravách (body 30 až 33 rozsudku č. j. 2 As 291/2019 - 32). Nejvyšší správní soud s výše popsányými závěry citovaného rozsudku souhlasí, a neshledal proto ani důvod pro položení předběžné otázky, neboť výklad práva je v tomto ohledu jednoznačný. Ve smyslu doktríny *acte claire* tak platí výjimka z povinnosti předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, pokud vnitrostátní soud v konečné instanci aplikuje právo EU a vyvstane potřeba autonomního výkladu tohoto práva.

[23] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu